

[Gunhild Due.]

skabe gode sociale muligheder for samvær og trivsel mennesker imellem, men snarere har medvirket til at øge menneskets isolation.

Jeg ved vel, at man er opmærksom på dette i redegørelsen, men er det andet end velmente ord? Vil regeringen i sin helhed gå ind for en politik, der vil gøre det muligt at skabe virkelig grundlæggende forbedring på disse vigtige områder?

Dette med de kulturelle perspektiver kan omskrives til at være et spørgsmål om det enkelte menneskes udfoldelsesmuligheder, og de tør siges at være truet fra mange sider, f. eks. også fra de menneskers side, der er så parat til at håne de gode viljer, forsamlingshuskulturen, højskolekulturen og amatørbevægelsen. Det er jo lettere at gøre nar af en flok amatører i et forsamlingshus, end det er at sige: her er noget i gang, her er der noget, der kunne arbejdes videre med. Det er ikke kun den sløvende proces, der truer os fra underholdningsindustrien, som er farlig, men også de tendenser, der er til at dele mennesker op i dem, der skal gøre det kedelige og det monotone arbejde, og så andre, som er mere privilegerede, som har interesse- og lystbetonet arbejde. Selvfølgelig har mange en blanding af disse ting, men vi kommer ikke uden om, at en meget stor del af os er henvist til et lidet glædebringende arbejde. Så meget vigtigere er det, at vi får muligheder for at tage del i de mere væsentlige, festlige sider af tilværelsen uden for arbejdstiden.

Jeg ved godt, der er noget, der hedder demokrati på arbejdspladsen og hele den debat, men jeg tror ikke, det ligger lige omkring hjørnet. Derfor er det så vigtigt, at vi i vor fritid ikke skal reduceres til passive modtagere af det, som andre måtte finde det gavnligt og passende at hælde ud over vore hoveder.

Der er en lille passus i redegørelsen, som generer mig meget. Den findes i afsnittet om miljøteater, hvor der bl. a. tales om at bringe teater ud på skoler, hospitaler og arbejdspladser, og så står der, ordret citeret:

„Repertoiret må naturligvis vælges efter stedet, hvor der spilles. Stykkerne må enten særligt skabes til miljøet eller vælges ud med henblik på det særlige miljø, der er tale om.“

Man må nok spørge om, hvad det er for fordomme, der ligger bag en sådan udtalelse i en kulturpolitisk redegørelse. Hvem skal vælge ud eller skabe stykker, som er særlig velegnede til arbejdspladsen? Og hvad er det for hensyn, man vil tage? Hvis man i sin åndelige højrumphed ellers ville lukke øjne og ører op, så ville man være klar over, at kun ét er fornødent, nemlig god kvalitet. Det, der er redeligt og vedkommende kunst på Kgs. Nytorv, det er også redeligt og vedkommende kunst i andre miljøer. Det er det eneste, der tæller.

Ønsket om at styrke vor evne til at deltage i udformningen af vor fælles tilværelse, som ministeren nævnte i sin redegørelse, er jeg helt enig i, og jeg mener, at den bl. a. kan fremmes via kunsten i alle dens afskygninger. Det er i virkeligheden min begrundelse for at gå med til en direkte kunststøtte, fordi det er kunstens opgave at vække os, få os til at se sammenhængen, få os til at stille spørgsmål ved tingene og inspirere os i vor daglige tilværelse, sådan som kunsten kan gøre det, når den er bedst.

Jeg er derfor enig i, at samfundet har pligt til at støtte kunsten direkte, så kunstnerne får mulighed for at skabe kunst. Jeg mener, støtten skal fortsætte og være i pagt med tiden og behovene. Derfor er det vigtigt, at en lov om Statens Kunstfond jævnlig tages op til revision, så man får mulighed både for at regulere beløbene og for at kunne tage eventuelle nye opgaver op.

Men 1,7 pct. af de samlede statsudgifter til ophjælpning af alle mulige slags kunst og til formidling og bevaring af samme, til uddannelse inden for området og til naturfredning plus enkelte andre småting er jo alt, alt for lidt. Procentsatsen må sættes i vejret, også hvis vi bare skal holde status, som det er i dag.

Skal vi forbedre og nyigangsætte, så skal der bruges mange, mange flere penge på kulturministerens budget, bl. a. må der bruges mere på formidlingssiden. Ser man på formidling af dramatik, så har teaterfolkene jo ført sig ganske godt frem i debatten på det sidste, og jeg tror, det er lykkedes for dem at skabe en forståelse for problemerne, som burde resultere i bedre teatermuligheder, ikke mindst for den utraditionelle teaterform. Det vil vi jo senere få lejlighed til at drøfte.